

Takšen je naš prof. Janko Glazer kot bibliotekar. V njem je združena žlahtna tradicija naših kulturnih in narodnih delavcev v tem koncu Slovenije z zahtevami novega časa, v njem živi ljubezen do domačijstva, ki pa je modro podrejena širšemu občestvenemu občutku. Vzor nam je pri delu, vzor kot človek pokončnega značaja, doslednosti, kot prijatelj, kot resnično zavzet kulturni delavec pa tudi kot šegav sobesednik. Takšnega bi radi imeli v svoji sredi še dolgo dolgo let.

Bruno Hartman

DR. VALTER BOHINEC

Še za datum vem, ko sem se prvič srečal s tedanjim docentom dr. Valterjem Bohincem. Bilo je v ponedeljek, 21. februarja 1938, ko je v mariborski ljudski univerzi predaval o sredozemskem človeku v njegovi odvisnosti od narave. Kot kronist sem tedaj po kratkem povzetku vsebine (mislim, da bi jo še danes znal obnoviti vsaj v glavnih obrisih) zapisal: »Predavateljeva izvajanja, ki so bila kar prijemljivo jasna in razumljiva, so ponazarjale lepe slike.« Kakor zvenijo te besede morda konvencionalno časninarsko, vendarle niso bile fraze. Za mene, ki sem iz srednje šole poznal samo zemljepis statističnih števil, geoloških formacij in težko izgovorljivih tujih mestnih imen, je bilo Bohinčevo predavanje tedaj pravo odkritje. Njegovo preprosto pripovedovanje, ki je znalo najdrobnejšo posameznost dvigniti v zanimivo zvezo, predvsem pa njegovo postavljanje človeka v naravo, ki jo je znal prikazati v vsej njeni značilnosti in lepoti, me je pritegnilo. Dr. Bohinec je imel tedaj že mnogo popularnih predavanj za seboj in morda še več pred seboj, prepričan pa sem, da so njegovi poslušalci prav tako kakor jaz občudovali njegovo »jasnost in razumljivost«.

Toda saj ni Bohinec-zemljepisec tisti, o katerem naj tu teče beseda. Za to so poklicani drugi, ki bodo znali opisati in oceniti njegov bogati opus, katerega bibliografija obsega več sto naslovov. Poleg znanstvenih publikacij, razprav in ocen, poleg poljudnoznanstvenih razprav, učbenikov in prevodov so posebno pomembni njegovi zemljevidi in atlanti, saj jih do tedaj v slovenščini skoraj nismo poznali. O vsem tem njegovem delu bi se dala napisati kar zajetna monografija...

Sicer pa Bohinca-zemljepisca ni mogoče ločiti od Bohinca-bibliotekarja, saj je bil med prvimi Slovenci, ki je opravil državni izpit za bibliotekarja. Tu ne mislim samo na njegova Navodila za katalogizacijo zemljevidov in atlantov (Ljubljana 1953) oziroma na njegovo Katalogizacijo kartografskega gradiva (Knjižnica 1966), brez katerih si znanstvene obdelave takega gradiva pri nas še zamisliti ne morem. Njegovo obsežno in temeljito strokovno znanje je prišlo do posebne veljave v delu, ki ga je opravil kot dolgoletni vodja grafičnega in kartografskega

oddelka v Narodni in univerzitetni knjižnici. Kot znanstvenik mednarodnega slovesa je dvignil oddelek na višino podobnih zbirk v velikih evropskih knjižnicah. Tu namreč ni imel na skrbi samo zemljevidov in atlantov, ampak je v letih svojega udejstvovanja na tem področju zbral in obdelal izredno veliko grafik, krajevnih in umetniških razglednic ter slik naših pomembnih osebnosti. Bil je informator, kakršnega si le more želeli sodobna znanstvena knjižnica, ki že davno ne stremlje več samo za tem, da pritegne marljive rutinske delavce, ampak skuša zbrati tudi čimveč čim bolj široko razgledanih strokovnjakov in znanstvenikov. V tem smislu je bil dr. Bohinec pravi moderni bibliotekar.

Zaradi svoje široke razgledanosti je bil za ta posel izredno primeren. Na svojih študijah na Dunaju, v Zagrebu, v Neaplju, v Ljubljani in Heidelbergu si je nabral bogatih življenjskih izkušenj, ki so mu omogočale, da je znal vedno trezno presojati in tehtno svetovati. V svetu si je pridobil tudi tisto uglašenost in miselno širino, ki ji je tuja vsaka omejena dogmatičnost in togost. V diskusijah našega strokovnega kolegija je našel tolikokrat najbolj razumno in preprosto rešitev.

Velike so Bohinčeve zasluge na področju zgodovine knjig, knjižnic in tiska. Skripta s knjižničarskih tečajev in predavanj (1947, 1950 in 1957) so bila vedno takoj razprodana. Zanimivo, neposredno pripovedovanje priča o velikih predavateljskih izkušnjah in o znanju, ki zajema iz polnega. »Prijemljiva jasnost in razumljivost« sta tudi v tej često hudo zapleteni in obsežni snovi tisti lastnosti, zaradi katerih je ta učbenik tako zelo priljubljen pri študentih. Kdorkoli bo med Slovenci še kdaj pisal o tem, ne bo mogel mimo tega Bohinčevega pionirskega dela.

Dr. Bohinec slavi svojo sedemdesetletnico (rojen 12. avgusta 1898 v Voloskem). Kdor ga pozna, ko živahno hodi po ulici, kdor pozna njegov ljubeznivi humor in kdor pozna njegov neugnani delovni elan, bo prav gotovo še enkrat pogledal, ali v njegovi rojstni letnici ni morda tiskovna pomota. Pravijo, da si človek obdrži dolgo mladost, če ima konjička. Jaz jih poznam pri dr. Bohincu kar tri: speleologija, filatelija in zbiranje ekslibrisov. Morda ima še kakšnega. Človek bi skoraj rekel. Vsekakor mu vsi, ki ga poznamo, cenimo in imamo radi, želimo, da bi mu ti njegovi konjički ohranili še dolgo mladost.

Jaro Dolar

DR. FRANC SUŠNIK

Dr. Franc Sušnik se je rodil 14. novembra 1898 na Prevaljah. Njegov oče je bil delavec prevaljske železarne, ki je v veliki gospodarski krizi kmalu nato propadla. Za kratko dobo se je družina preselila v avstrijski Donawitz, kamor so mnogi Prevaljčani sledili demontiranim železarskim napravam, potem se je vrnila domov stradat.